

Tinta: vf. Cindrel (2.244 m)

Traseu: Sibiu - Paltinis - Poiana Muncel - Săua Bătrana - Cănaia - Vf. Cindrel - întoarcere pe traseul de creastă în Săua Bătrana - Poiana Găușoara - Poiana Muncel - Sibiu

Participanți: 6 (dl. Prof. Dorin Nan, organizatorul turei, doamna Adriana Nan, Anca, Mihaela, Radu și subsemnata, dintre toți 4 membri SKV)

Vremea: la dus nu am scăpat de o ploaie zdravă, la întors mai bună decât ne-am așteptat

Marcaj: bandă roșie de creastă.

Tura pe varful Cindrel organizată de dl. profesor Dorin Nan are deja un ritual anual, fie în luna aprilie, fie în luna mai și în anul 2016 a fost programată pentru mijlocul lunii mai. A fost o tura mult așteptată încă de la începutul anului dar vremea capricioasă din ultimul timp a încercat să ne schimbe planurile. Nu a reușit.

Sambata la ora întâlnirii (ora 14) din Sibiu privind spre Cindrel se vedea foarte închis și ploaia torențială care tocmai începuse în Sibiu putea fi un motiv întemeiat să amânăm drumetia. Dar nici unul dintre cei 6 nu și-a dorit amânarea. Am plecat cu mașinile personale spre Paltinis, urcând apoi pe drumul forestier până în Poiana Muncel unde le-am lăsat peste noapte.

Întreaga trupă încă zămbărează la mașina, înainte de plecare

În Poiana Muncel nu plouă deloc și noi am sperat pentru scurt timp că e posibil să fim norocoși (mai ales ca un

petec de cer senin se arata la orizontat). Speranta a fost naruita dupa 45 de minute cand am ajuns in Saua Batrana. In cateva secunde a inceput ploaia. Am reusit sa ne protejam suplimentar cu pelerinele si am pornit la drum. Vantul nu s-a lasat mai prejos si ploaia ne batea din fata. Am mers tot inainte infruntand ploaia si vantul timp de o ora.

Asa aratam in Saua Batrana, cand ploaia se pregatea serios sa ne intampine

Desi ploaia a incetat dupa o ora bocancii nu au rezistat si apa a intrat in ei creand o stare de disconfort la care s-a adaugat si disconfortul senzatiei de rece pe picioare a hainelor ude si a mainilor expuse la ploaie si vant pe betele de trekking. Am ajuns la Canaia dupa 2 ore si 45 de minute. Ceiul primit de la Doru Podia a fost de minune dar o minune mai mare e momentul cand ajungi in camera deja incalzita si poti sa te schimbi cu haine, sosete si incalari uscate. A urmat cina pregatita tot de Doru (tocana de cartofi cu carnati) mancata cu pofta de doritori. Dar ce a urmat face parte din frumusetea petrecerii noptii la o cabana: povestile la un pahar de ceai sau bere, povesti de munte din alte ture, din expeditii, toate spuse cu acel drag cu care iti aduci aminte de intamplarile mai recente sau

mai puțin recente. Timp de trei ore am tot depanat amintiri, mai câte un banc, mai câte o hiba de sănătate, mai câte o alternativă naturistă (în general legată de plante). Am adormit cu gândul că poate vom fi norocoși a doua zi când planuim să atingem Varful Cindrel.

Bună dispoziție se vede fără probleme din poza această

După o noapte în care orele trec mai încet decât de obicei curiozitatea de a vedea cerul încă la orele dimineții a fost la înălțime, am studiat cerul constatând cu bucurie că la cabana era soare iar ceața care se vedea pe Cindrel avea șanse să se risipească până ajungeam noi. După o poză la cabana ne-am hotărât (4 dintre noi) să mergem mai departe spre Varful Cindrel.

Trupa cea vitează la Canai:

Am pornit cu pas vioi urcusul de la cabana si in 35 de minute eram in Sautu Canaia. Cu cat urcam, cu atat vantul devenea mai putin prietenos dar fara nicio picatura de ploaie. Intr-o ora si jumatate salutam Varful Cindrel, varf pe care eu si Radu il vedem pentru al saselea an consecutiv. Desi nu ploua, vantul nu ne-a permis sa stam mai multe minute pe varf, asta bineinteles dupa sedinta foto. Cu aparatul pus pe o stanca sa putem fi toti in poza

La intoarcere ne-am abatut putin din drum sa vedem lezerul Mare, o minune de lac, partial inghetat cu un ochi de apa undeva in coltul sus din stanga cu o culoare turcoaz fantastica cum doar la un lac de mare altitudine poti vedea.

Frumosul Lac leze

Am coborat insotiti tot de vant pana la un moment dat cand altitudinea a fost mai mica. In Saua Serbanei ne-am reintregit trupa si am coborat spre masini. La un moment dat, pe ultima portiune, apare senzatia ca cineva a tras de drum si este mai lung . Dar, mai cu o poveste si inca una am ajuns la masini. Fara nicio picatura de ploaie. Suntem norocosi.

A fost o tura care ne-a rasplatit asteptarile, o tura in care dorinta de a fi pe carare alaturi de iubitori de munte (de multa vreme ne doream sa fim alaturi de Anca pe carare) a fost mai presus decat vremea. Nu stiu de ceilalti dar eu am trecut de la dorinta de a o lua la fuga la inceputul turei incercand parca sa tin pe loc acel petec de cer senin de deasupra noastra, la calmul cu care am infruntat vremea urata, la urcarea pe varf unde as mai fi dorit pentru cateva secunde o gura de oxigen in plus, la bucuria pura cand am atins varful.

Toata tura a fost un graunte de bine pe care il asez deasupra celorlalte ture montane care incet incet formeaza un turn spre cer. Multumesc domnului profesor Nan pentru ca si-a dorit si anul acesta sa organizeze tura in Cindrel, doamnei Nan pentru experientele povestite din expeditiile Pro Natura, Mihaelei pentru vitejia cu care a ajuns pe varf, Ancai pentru ca este asa cum o stim, o mare iubitoare de munte si ne-a fost dor sa fim cu ea in tura, iar lui Radu (care a mers ca o catana) ii multumesc pentru acesti aproape 7 ani pe care ii petrece cu mine pe munte.

Daniela si Radu

PS: fara plante nu e tura completa

